

2. juledag – 2. tekstrække

Nygårdskirken 26. december 2023, kl. 10.30

Tekst: Matthæusevangeliet 10, 32-42

Salmer: 100; 103; 123; 122; 118, v.2; 121

Tak Gud, at Du tror på fred i verden og i os. Amen.

Skuffelser hører julen til: Ubrugelige gaver, mavepine, hovedpine, misforståelser, skænderier. Ensomhed – også midt i flokken, gråd. *Overraskelser* hører også julen til: Glæder der kommer bag på én! Uforudset tillid, tilgivelse man ikke havde fortjent! Sådan afspejler julen vores forhold til Gud: Hvorfor skal vi lide og miste? spørger vi i *skuffelse* over Gud. Og Gud *overrasker* os med sin tillid: Trods vores modvilje og selvcentrerede forbehold, beder Gud os være Hans medarbejdere: Netop *vi* skal bringe fredens og forsoningens budskab ud i verden! Som de hyrderne, der gik fra stalden i Betlehem julenat med englesang i ørerne og barnets fred i hjerterne og fulgte Guds kald til at dele fredsbudskabet med hele verden! Som de vise mænd, der drog tilbage østpå mens de forkyndte Kristi komme med Guds fred til hele menneskeheden!

2. juledag – 2. tekstrække

Jesus voksede op og blev lærer og sendte sine elever, disciplene, ud i landet med det samme budskab: Vis næstekærlighed og barmhjertighed – helbred, hjælp, tilgiv! Hver jul siden lyder budskabet i en brutal og kynisk verden – og selv om Gud på være skuffet over os, så er Han tålmodig og kalder på os og vores hjælp også denne jul: Se, stjernen lyser, englene synger, det lille nyfødte barn i krybben velsigner jer med renhed og uskyld! Glem det nu ikke i alle de dage der kommer: *Gå ud og tal højt til andre om, at den fred og glæde, som vi ikke selv kan fikse – den skænker Gud os! Den fylder vores hjerter som en mulighed, vi kan gribe og realisere i hverdagen! Vær mine fredsmedarbejdere på Jorden!* kalder Gud. Vi er modvillige – og det var Jesu egne elever, disciplene også: De skændtes og konkurrerede indbyrdes om position i gruppen og glemte deres forpligtelser overfor de svage og udsatte! De drømte om medvind og succes og spurgte, hvorfor var det altid *dem*, der skulle tilgive og vende den anden kind til, når de mødte modstand og foragt? For der var mange der ikke ville høre på dem - mange der ikke orkede gå tilgivelsens vej: Prisen var latterligt høj, syntes mange

2. juledag – 2. tekstrække

– for prisen for fred og glæde er jo, at man erkender sit *medansvar* for kynismen og tager ansvar for at gå en anden vej end magtens og hævnens vej. *Er det prisen værd?* lød spørgsmålet dengang som nu. Og det sætter splid selv i det bedste familier. Jesus liv stiller os alle spørgsmålet: Hvad er kærligheden værd? Hvor meget vil du satse for kærlighedens skyld? Selv betalte han den højeste pris, gav sit liv. For kun dér hvor andres ve og vel er vigtigere end éns eget – kun dér kan vi tale om kærlighed. I julen synes vi åbenbart, det er besværet værd: Det flyder over med velgørenhed og næstekærlighed. Men resten af året: På hospitalsafdelingen? På plejehjemmet? I vuggestuen? I fællesskaberne? Er det værd at tilsidesætte sin egen bekvemmelighed for andres skyld? Og hvis ikke - hvordan skal der så blive fred i verden? Gud tilgiver os igen – og siger *tilgiv!* Gud ser kærligt overbærende på os – og siger *vær kærlig!* Al strid og skuffelse til trods: Tag imod Guds fred og giv den videre! Glædelig jul!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.